

Arrest

nr. 87 356 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag DVZ dd. 13 juli 2012) en uit andere bronnen in het administratief dossier blijkt dat u de Nigeriaanse identiteit bezit en afkomstig bent uit Lagos. In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ, verklaarde u in 1995 of 1996 reeds besloot dat u beter het land zou verlaten, omwille van de armoede en de rellen die regelmatig plaatsvonden. In 1998 vertrok u effectief uit Nigeria naar aanleiding van rellen waarbij de bus die u bestuurde vernield raakte. Na enige omzwervingen vestigde u zich in 2001 in Spanje, waar u uiteindelijk trouwde en een verblijfsvergunning kreeg. In 2009 werd u in Spanje gearresteerd en

uitgeleverd aan België, om er voor het gerecht te verschijnen. Volgens informatie uit uw dossier (zie 'Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats' dd. 10 juli 2012) werd u op 28 april 2009 opgesloten in een gevangenis in België naar aanleiding van het onwettig bezit van verdovende middelen. Op het bestuurlijk afschrift op verzet tegen verstekvonnis dd 19/02/2008, p. 17, staat te lezen dat u op 19 mei 2009 een aantal verklaringen aflegde, onder andere in verband met 'J.(...)', van wie enkel de voornaam genoemd wordt. Op 16 mei 2012, na het uitzitten van uw straf, werd u in de gevangenis weerhouden voor de Dienst Vreemdelingenzaken en op 8 juni 2012 werd u overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. Op 9 juli 2012 diende u in het gesloten centrum een eerste asielaanvraag in België in. Aangezien u over verschillende documenten beschikt die een lang verblijf in Spanje aantonen, werd een Dublin procedure opgestart, deze resulteerde echter niet in een overname van uw asioldossier door Spanje. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag DVZ dd. 13 juli 2012) verklaarde u dat u in Nigeria zou gedood worden door de man tegen wie u voor de rechtbank getuigde in verband met drugsgerelateerde feiten. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat deze man J.(...) heet en dat hij ook vernoemd wordt in uw gerechtelijk dossier.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat vragen kunnen gesteld worden voor wat uw nood aan internationale bescherming betreft.

U werd reeds in de eerste helft van 2009 door Spanje aan België uitgeleverd en verscheen er voor de rechtbank (zie gerechtelijke verslagen administratief dossier). Hoewel u meer dan twee jaar in een Belgische gevangenis verbleef, maakte u uw vrees voor J.(...), de man tegen wie u getuigde (zie gehoorverslag DVZ dd. 13 juli 2012 en gehoor CGVS p. 4), nooit eerder kenbaar door asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u pas op 9 juli 2012 asiel vroeg, terwijl u reeds op 8 juni 2012 naar een gesloten centrum werd overgebracht. Het feit dat u zo lang hebt nagelaten asiel aan te vragen ondermijnt fundamenteel de ernst van uw beweerde vrees voor een terugkeer naar Nigeria. Het feit dat u pas in juli 2012, ruim 2 jaar na de getuigenis voor de rechtbank waarin u J.(...) vernoemde en 1 maand nadat u naar een gesloten centrum werd overgebracht, asiel aanvraag in België, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door u beweerde 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Bovendien blijkt uit het gehoor door het CGVS dat u uiting gaf aan een gebrek aan medewerking aan de door u ingezette asiel procedure.

Op 19 juli 2012 werd het C.I.M. er via een convocatie op uw naam van op de hoogte gesteld dat u op 1 augustus 2012 gehoord zou worden door het Commissariaat-generaal. Door omstandigheden die volstrekt buiten de verantwoordelijkheid van het CGVS vallen, werd u hier pas op 31 juli 2012 van op de hoogte gesteld. De convocatie bleek echter correct te zijn verstuurd naar het centrum van Merksplas. Bij aanvang van het gehoor stelt u dat u asiel hebt aangevraagd om terug te kunnen keren naar Spanje (waar uw vrouw en kinderen verblijven) en dat u niets te zeggen hebt (zie gehoorverslag CGVS p. 2). U werd uitgebreid geïnformeerd over het feit dat Spanje uw asielaanvraag niet wil overnemen en dat het weigeren van medewerking aan het gehoor tot gevolg kan hebben dat uw asielaanvraag geweigerd wordt (zie CGVS p. 3, 5). Desondanks was u niet bereid het gehoor aan te vangen en de vragen met betrekking tot uw asielrelaas te beantwoorden (zie CGVS p. 4, 6).

Ter verantwoording van uw weigering geeft u aan dat u enkel asiel hebt aangevraagd zodat u naar Spanje zou teruggebracht worden (zie CGVS p. 2), dat u nog niet met uw advocaat hebt kunnen overleggen (zie CGVS p. 2) en dat u niet voorbereid was om vandaag gehoor af te leggen (zie CGVS p. 6). Uit uw verklaringen kan ook afgeleid worden dat u aan de Spaanse autoriteiten extra uitleg wil verschaffen in verband met de rechtszaak waarvoor u in België veroordeeld bent, en dat u wil dat zij de man die u zou bedreigen opsporen (zie CGVS p. 4, 6).

Hoewel het begrijpelijk is dat u wil terugkeren naar uw familie in Spanje, is een asielaanvraag in de eerste plaats een manier om internationale bescherming aan te vragen en geen middel om terug te keren naar Spanje, noch een manier om in contact te komen met de Spaanse autoriteiten. Wie asiel aanvraagt wordt verondersteld zich op de hoogte te stellen van de asielprocedure en zijn medewerking te verlenen aan de Belgische asielautoriteiten wanneer zij de waarachtigheid en gegrondheid van de asielaanvraag willen beoordelen. Hoewel uw advocaat zijn tussenkomst in uw asioldossier pas na het gehoor door het CGVS heeft gemeld (en hij dus niet voor dat gehoor kon worden uitgenodigd), kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat u wel reeds in contact stond met hem vooraleer het gehoor plaatsvond (zie CGVS p. 3), en u dus de kans had u via hem op de hoogte te stellen van de procedures. Bovendien gebeurde de eigenlijke asielaanvraag bij de DVZ op 9 juli 2012. U

wordt verondersteld op dat moment al op de hoogte te zijn van wat een asielaanvraag inhoudt, aangezien u op dat moment ook al vragen krijgt over uw asielrelaas.

Wat betreft het argument dat u niet voorbereid, of, zoals uw advocaat vermeldt in zijn brief aan het CGVS (dd. 1 augustus 2012) dat u niet 'klaar' was voor gehoor, kan opgemerkt worden dat het voor wie recht heeft op asiel volstaat om de waarheid te vertellen betreffende zijn vrees. U verklaart enerzijds dat u niet wil liegen (zie CGVS p. 5), maar weigert anderzijds medewerking aan het gehoor omdat u wel eens iets verkeerd zou kunnen zeggen (zie CGVS p. 3). Tevens stelt u voor om het gehoor uit te stellen naar een latere datum, zodat u zich kan voorbereiden (zie CGVS p. 6). Zoals u werd uitgelegd is er in principe geen voorbereiding nodig. Uw bewering dat u niet klaar was om verklaringen af te leggen, wekt trouwens verbazing, omdat u al bijna 2 maanden in het gesloten centrum verbleef en een maand voor het gehoor door het CGVS asiel had gevraagd. Bovendien kan men veronderstellen dat iemand die werkelijk een 'vrees voor vervolging' of een 'risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen bij terugkeer naar Nigeria in staat zou zijn om deze vrees of dat risico op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat te verwoorden en toe te lichten. Er mag van u als asielzoeker verwacht worden dat u de kansen die u krijgt om uw nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt en het weigeren hiervan trekt de ernst van uw asielaanvraag verder in twijfel.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De door u voorgelegde kopies betreffen identiteitsdocumenten van uw echtgenote in Spanje, A.(...) R.(...) G.(...), identiteitsdocumenten van uw 2 dochters in Spanje, I.(...) Z.(...) en L.(...) T.(...), bewijsstukken van uw huwelijk met A.(...) R.(...) G.(...), uw verblijfsvergunningen voor Spanje, een aankoopakte van een huis in Spanje, een identiteitskaart van een Spaanse gevangenis, een document van de Spaanse burgerlijke stand en 2 brieven van uw advocaat in Spanje. Deze hebben echter geen bewijskracht in het kader van voorliggende asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt asiel gevraagd te hebben op het moment waarop hij het risico op een effectieve verwijdering voelde. Voor zijn arrestatie door de Spaanse autoriteiten en zijn uitlevering aan de Belgische autoriteiten beschikte verzoeker over een geldige Spaanse verblijfsvergunning. De geldigheid van de kwestieuze vergunning is nog niet verstreken. Hij dacht na zijn gevangenisstraf gewoonweg terug naar zijn vrouw en drie Spaanse kinderen terug te keren. Eens in Spanje zou hij bescherming vragen tegen de eventuele bedreiging door J., de persoon tegen wie hij getuigde. Hij werd echter na zijn gevangenisstraf niet terug gestuurd naar Spanje. Hij werd naar het centrum voor illegalen gebracht met het oog op repatriëring. Op dat moment diende hij geen asielaanvraag in omdat hij van zijn raadsman vernomen had dat de correctionele raadkamer zijn vrijlating zou bevelen. Na een definitieve afwijzing van zijn verzoek op vrijlating besloot hij asiel aan te vragen. Hij loopt immers een zeer groot risico vermoord te worden door J., een invloedrijke drugsbaron met heel wat invloed op het politieke niveau in Nigeria. Zijn capaciteit om de Nigeriaanse regering om te kopen is reëel. In geval van terugkeer kan hij niet rekenen op de bescherming van de nationale autoriteiten. Deze zullen hem in opdracht van J. arresteren en in de gevangenis opsluiten.

Voorts meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen helemaal geen rekening gehouden heeft met zijn slechte psychische toestand op het moment van het gehoor. Op 31 juli 2012, de dag voor het gehoor, vernam hij voor het eerst dat zijn asielaanvraag door de Belgische autoriteiten zou behandeld worden en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de volgende dag ging langskomen voor het gehoor. Hij werd onaangenaam verrast en dit zorgde voor een ernstige verstoring van zijn psychisch evenwicht. Hij heeft die nacht niet kunnen slapen en begreep niet waarom de Spaanse autoriteiten de Conventie van Dublin niet naleefden. Op 1 augustus 2012 vroeg hij uitstel van zijn gehoor maar dit werd niet toegestaan.

Verzoeker was op dat moment mentaal niet klaar voor het gehoor en kon zich niet concentreren. In tegenstelling tot asielzoekers die niet opgesloten zijn, kon hij geen toegang krijgen tot een arts die hem ongeschikt kon verklaren. Hieruit blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem geen kans heeft willen geven om zijn asielrelaas op een normale manier toe te lichten, waardoor de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht werden geschonden.

2.2. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo vlug mogelijk een asielaanvraag indient. *In casu* werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat hoewel verzoeker reeds in de eerste helft van 2009 door Spanje aan België uitgeleverd werd, hij in België verscheen voor de rechtbank en meer dan twee jaar in een Belgische gevangenis verbleef, hij zijn vrees voor J., de man tegen wie hij getuigde, nooit eerder kenbaar maakte door asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties. Bovendien werd vastgesteld dat verzoeker pas op 9 juli 2012 asiel vroeg, terwijl hij reeds op 8 juni 2012 naar een gesloten centrum werd overgebracht. Verzoeker diende bijgevolg pas een asielaanvraag in op het moment waarop hij het risico op een effectieve verwijdering voelde. Hoewel verzoeker in onderhavig verzoekschrift met een schets van zijn gedachtengang zijn dralen om een asielrelaas in te dienen tracht te verschonen, wordt de ernst van zijn beweerde vluchtelingenrechtelijke vrees echter fundamenteel ondermijnd gelet op de enkele vaststelling dat verzoeker dermate lang heeft nagelaten asiel aan te vragen. Het feit dat verzoeker pas in juli 2012, ruim twee jaar na de getuigenis voor de rechtbank waarin hij J. vernoemde en een maand nadat hij naar een gesloten centrum werd overgebracht, asiel aanvraag in België, wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem beweerde vluchtelingenrechtelijke vrees.

2.3. Van een asielzoeker mag tevens worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Verzoeker was echter niet bereid om tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vragen met betrekking tot zijn asielrelaas te beantwoorden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 1/8/2012). Hoewel verzoeker naar zijn slechte psychische toestand op het moment van het gehoor en naar het feit dat hij destijds mentaal niet klaar was, verwijst ter verschoning van voormelde weigering, blijkt een dergelijke toestand geheel niet uit voormeld gehoorverslag. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers hoofdzakelijk dat hij niets kon zeggen omdat zijn raadsman niet aanwezig was en hij er niet in geslaagd is zijn raadsman te bereiken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 1/8/2012, p. 2, 4, 6) zonder enige toespeling te maken op zijn psychische gesteldheid. Deze wordt bovendien evenmin gestaafd met een medisch attest. Overigens kan men veronderstellen dat iemand die werkelijk een vluchtelingenrechtelijke vrees zou koesteren in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat te verwoorden en toe te lichten. Verzoeker verbleef daarenboven immers ook al bijna twee maanden in het gesloten centrum en een maand voor het gehoor had hij asiel gevraagd. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Het weigeren hiervan trekt opnieuw de ernst van zijn asielaanvraag in twijfel en verhindert de asielinstanties om zich een beeld te vormen van de aangevoerde nood aan bescherming.

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoeker op 1 augustus 2012 werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.4. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF